

Næringsbrug, eller som benyttes af nogen med særlig Næringsadkomst forsynet Person, og vil man navnlig under denne Klasse indbrage de Bygninger, der benyttes af Personer, der drive Trinæring, vil man snart komme tilbage til den samme Forvirring, som for Tiden hersker, idet det i mange Tilfælde er yderst vanskeligt og ofte en reen Skjønssag, om et Erhverv kan betragtes som Trinæring eller kun som Huusflid, hvilket sidste dog billigtvis ikke bør medføre den for Næringsdrift fastsatte høiere Afgift. Da Lovudkastet paalægger Communerne Ansvar for Skatten og hele Arbeidet med dens Opkrævning og Beregning, er det ikke mere end billigt, at der tilstaaes dem en Godtgjørelse, hvorfor der er optaget en Bestemmelse om, at Fjerdebelen af den Afgift, der svares af Landbygningerne i 1ste Klasse, skal tilfalde Communen.

Medens man, som ovenfor omtalt, forøvrigt har maattet ansee det for rigtigst, ikke at foretage Forandringer i Enkelthederne ved Skattens Beregning, men med de Forandringer, der flyde af det Foranstaaende, at bibeholde de bestaaende Bestemmelser ligesom Skatte størrelserne, har man paa den anden Side troet det hensigtsmæssigt at samle disse nu i forskjellige tildeels ældre og lidet omfattende Forordninger, Placater og Love spredte Bestemmelser. Det vil saaledes findes, at de i Lovudkastet under A. forudskillede almindelige Bestemmelser i alt Væsentligt, med den med Hensyn til Voksbygninger og andre Bygninger paa Landet af det Foranstaaende flydende Modification ere de samme som de hidtil gjældende. Den i Fdn. af 1ste Octbr. 1802 § 45 indeholdte Bestemmelse om, at de ved denne Forordning paabudne Afgifter, altsaa ogsaa Bygningsafgiften, kun skulde svares med deres halve Beløb paa Hornholm, har man dog ikke troet at burde bibeholde, da denne Undtagelse i hvert Fald for Bygningsafgiftens Vedkommende synes at mangle berettiget Grund. I § 5 er

der derhos givet en nu savnet, men som nødvendig anseet nærmere Regel med Hensyn til Tidrummet for det der omhandlede Godtgjørelseskrav. Bestemmelsen i § 4 sigter til efterhaanden at indordne de Bygninger under Afgiften, hvis Frihed ene berøer paa Privilegier, der ere knyttede til Beboernes Person eller Erhverv, medens den Frihed, der ved særlig Lov er hjemlet, f. Ex. Jernbanebygninger, er bevaret.

Under Afdeling B. er gjentaget de for Kjøbenhavn bestaaende Bestemmelser i Forordn. af 1ste Octbr. 1802, Forordn. af 4de Sept. 1809 og 17de April 1816, Pl. af 14de Octbr. 1803, Pl. af 15de Dec. 1845, Lovene af 4de Marts 1857, 23de Decbr. 1861 og 16de Febr. 1866 samt allerh. Resol. af 19de Dec. 1804. Kun har man for at sjerne de Tvivl, der i saa Henseende have fundet Sted, givet udtrykkelig Regel for, hvorledes der vil være at forholde, naar Dele af Bygninger benyttes som Pakhuse eller Stalde, og medens Kjældere nu kun beskattes, forsaavidt de findes under Forhuse, har man meent, at der ikke turde være Anledning til en saadan Udskillelse, forsaavidt de forøvrigt ere indrettede til Beboelse, Næringsbrug eller Pakleilighed.

Ogsaa Bestemmelserne i Afdeling C. „Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn“ ville findes i Overensstemmelse med de nu gjældende, kun med følgende Undtagelser, der tilfigte at hæve nogle mellem disse Stæder og Kjøbenhavn bestaaende, som det synes, nu idetmindste lidet begrundede Forskjelligheder. Ifølge Forordn. af 1ste Octbr. 1802 § 30, jfr. § 29, vare Løfter og Løftrum, Stalde, Skure o. desl. i Kjøbstæderne nemlig ubetinget fritagne for Afgiften, de førstnævnte forsaavidt de havde Vinduer gennem Taget eller Gavlene; der synes imidlertid ikke nogen Grund til i saa Henseende at stille disse Rum og Bygninger anderledes end i Kjøbenhavn, hvorfor ogsaa de for samme gjældende Regler ere overførte paa dem, hvilket ogsaa er skeet med Hensyn til Kjældere.